

φίλων μας, οὗς ἔσχομεν τὸ δυστύχημα
ν' ἀπολέσωμεν· δια τοῦτο ὑμεῖς ἀπε-
κτῆσατε τὴν ἡμετέραν συμπάθειαν καὶ
τὴν μέχρι θανάτου εὐγνωμοσύνην μας·
ὡς ἐλάχιστον δὲ τεκμήριον τῆς πρὸς
ὑμᾶς ὑπολήψεως σᾶς προσφέρομεν τὸ
κόσμημα τοῦτο.»

Πρὸς τὴν φιλόφρονα ταύτην
προσφώνησιν ὁ ὑπάλληλος ἐκπληκτος, ἃ
μὰ δὲ καὶ συγκινημένος ἀπερίνατο με
τὰ φωνῆς περιπαθοῦς τὰ ἑξῆς.

«Σεβαστοὶ κύριοι! Ἡ συγκίνησις μοὶ
ἀπαγορεύει τὴν εὐχαρίστησιν, τοῦ νὰ ἐκ-
δηλώσω ὑμῖν, ὡς ἐπεθύμουν, ἅπκσαν
τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Γίνετε οἱ δι-
ερμηνεῖς μου παρὰ τοῖς ἀξιολύτοις ὑ-
μῶν συναδέλφοις καὶ εἶπατε αὐτοῖς ὁ-
πόσον συγκινούμαι ἐπὶ τῇ ἀγαθῇ μνή-
μῃ, ἣν περὶ ἐμοῦ διατηροῦσιν. Οὐδέπο-
τε θέλω λησμονῆσαι τὰ πρὸς τοὺς ὁμοί-
ους μου καθήκοντα, μάλιστα ἐν τῷ μέλ-
λοντι θέλω καταβάλλει πάσαν προσ-
πάθειαν, ὅπως ὑπερθεύω μετὰ τῆς
μεγαλητέρας ταχύτητος καὶ ἀνασκο-
πῆς τοὺς κυρίους ἐκείνους τῆς ἰσχυρᾶς
ὑμῶν κοινότητος, οὗς ὁ νόμος θέλει πα-
ραδῶσαι εἰς τὰς χεῖράς μου· ἔσται δὲ ἰ-
δικαιτέρως βεβαιῶν, ἀξιότιμοι κύριοι, ὅτι
θέλω ἐγχαράξει καλῶς ἐν τῇ μνήμῃ
μου τὰ χαρακτηριστικὰ ὑμῶν καὶ ὅτι,
ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά σας, θέλω, κατὰ κα-
θῆκον, ἐνεργῆσαι εἰς τρόπον ὥστε ὑμεῖς
ὄν θὰ δυνασθε νὰ μοὶ ἀποτείνητε τὸ
παραμικρὸν παράπονον.»

Ἀκολούθως ἐκόμισαν οἶνον, ἔπιον καὶ
ἡ συγκινητικὴ σκηνὴ ἔληξεν, ἀποχω-
ρησάντων τῶν ἀπεσταλμένων, οἵτινες ἐ-
ξητήσαντο τὴν ἄδειαν, ἥτις τοῖς παρεχω-
ρήθη, ἵνα ἀναχωρήσωσιν, ὡς εἰσῆλθον,
δηλ. διὰ τοῦ παραθύρου, ἵνα μὴ πα-
ραβῶσι τοὺς θεσμούς τοῦ εἰς τὸ ἀνῆ-
κον σωματείου, τοῦ ἀπαγορευόντος αὐ-
τοῖς νὰ εἰσέρχονται εἰς οἶκόν τινα
διὰ τῆς θύρας.

«Ὅτε δὲ ἡ ὁμήγυρις, φαιδρυνθεῖσα ὑ-
πὸ τοῦ εὐχαρίστου τούτου συμβάντος,
ἀνέβη καὶ πάλιν εἰς τὸν πρῶτον ὄρο-

φον ἵνα συνεχίσῃ τὴν εὐθυμίαν, εὔρε
τὴν αἵθουσαν γυμνωθεῖσαν τῶν ὅσων
αὕτη περιεῖχε· παροψίδες, ἀλατοδο-
χεῖα, φιάλαι, κηροπήγια, τεχνουργή-
ματα ὅλα ἐξηφάνισθησαν· Δὲν ἔμεινε πλέ-
ον οὐδὲ μία ὁδοντογλυφίς! — Ἀξιότιμοι
τινες συνάδελφοι τῶν ἄνω μνησθέντων
κυρίων εἶχον ὠφελθῆ τοῦ κατὰ τὰς προ-
σφωνήσεις δαπανηθέντος χρόνου.

IOI HΣΕΙΣ

ALLA SIGNORA A E.

*In occasione della nascita ed istanta-
nea morte d' un suo bambino.*

(poesia di ANDR. MARZOCCHI)

No, non plorar quell' angelo,
Non lo nomar figliuolo ;
Mentre scorrea l' Empireo
Co' suoi compagni a volo,
D al suo cammin sviato
Fr a nubi avvilluppato,
Sul grembo tuo posò.

Ma poi che il Nume avvidesi
Che un labbro era silente,
E noverati gli angioli
Non vi trovò l' assente,
Da questo nostro esiglio
Il suo diletto figlio
A sè vicin chiamò.

(trad. dal greco)

Σ. Ζ. Α. Εὐχαρίστως καταχωρίζομεν τὴν ἄνωθε
δημοσιευθεῖσαν ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ ἐφημερίδι τῆς
Κερκύρας «Eco dei Teatri» ἰταλικῇν μετάφρασιν
τοῦ γνωστοῦ ἐλλεγίου τοῦ ἡμετέρου συναδέλφου
Κ. Ἀνδρέου Μαρτζώκη, τετράκις μέχρι τοῦδε ἀνα-
δημοσιευθέντος ἐν ταῖς σπουδαιότεραις ἐφημερίσαι
καὶ περιοδικαῖς τῆς πρωτεύουσας.